

instytucje w sposób oczywisty i poważny przekroczyły granice swych kompetencji.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 478/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2342/2002 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2007, L 111, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — Villa Alme przeciwko OHIM — Bodegas Marqués de Murrieta (i GAI)

(Sprawa T-546/08)

(2009/C 44/101)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Villa Almè Azienda vitivinicola di Vizzotto Giuseppe (Mansuè, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Massa i P. Massa)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Bodegas Marqués de Murrieta, S.A. (Logroño, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji R1695/2007-1 Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 września 2008 r. i obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „i GAY” (zgłoszenie nr 4.458.295) dla towarów należących do klasy 33 (wina)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Bodegas Marqués de Murrieta, S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański słowny znak towarowy (nr 2.315.558) „YGAI” oraz wspólnotowe, graficzny (nr 1.707.729) i słowny (nr 1.699.412), znaki towarowe „MARQUES DE MURRIETA YGAY” dla towarów należących do klasy 33 (wina)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Total przeciwko Komisji

(Sprawa T-548/08)

(2009/C 44/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Total SA (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery i A. Noël-Baron, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— tytułem żądania głównego, stwierdzenie — na podstawie art. 230 WE — nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., w zakresie w jakim dotyczy ona TOTAL SA;

— tytułem żądania ewentualnego, uchylenie — na podstawie art. 230 WE — grzywny w wysokości 128 163 000 EUR nałożonej solidarnie na TOTAL FRANCE i TOTAL SA w art. 2 decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r.;

— tytułem dalszego żądania ewentualnego, obniżenie — na podstawie art. 229 WE — grzywny w wysokości 128 163 000 EUR nałożonej solidarnie na TOTAL FRANCE i TOTAL SA w art. 2 decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r.;

— w każdym razie obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. w sprawie COMP/39.181 — Woski do wyrobu świec, w której Komisja stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, ustalając ceny i dzieląc rynki wosków parafinowych w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i gaczy parafinowej w Niemczech.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów opartych na (lub zmierzających do):

— naruszeniu prawa do obrony i domniemania niewinności skarżącej, jako że zaskarżona decyzja narusza zakres stosowania tego prawa *ratione personae*, a także ze względu na nieprawidłowości proceduralne popełnione na etapie dochodzenia i z uwagi na zaprezentowane w samej decyzji rozumowanie mające charakter błędnego koła;

— sprzeczności uzasadnienia co do: i) konieczności zbadania, czy spółka dominująca rzeczywiście wywierała decydujący wpływ na swoją spółkę zależną; ii) zakresu kontroli, jaką spółka dominująca powinna sprawować nad swoją spółką zależną, aby można było przypisać naruszenie spółce dominującej;

- naruszeniu zasad związanych z przypisaniem odpowiedzialności za naruszenia art. 81 WE w ramach grup przedsiębiorstw, ponieważ i) Komisja błędnie stwierdziła w zaskarżonej decyzji, że nie ma ona obowiązku wskazać dowodów na poparcie domniemania; ii) zaskarżona decyzja narusza zasadę niezależności prawnej i ekonomicznej każdej spółki zależnej, na której bazują krajowe prawa spółek;
- oczywistym błędzie w zakresie oceny, jako że i) fakt wskazania z nazwiska członków rady nadzorczej TOTAL FRANCE przez TOTAL SA nie wzmacnia domniemania decydującego wpływu; ii) zbiór poszlak przedstawiony przez TOTAL SA pozwalał w niezaprzeczalny sposób na obalenie domniemania decydującego wpływu;
- naruszeniu zasad odpowiedzialności za własne czyny, indywidualizacji kar oraz legalności, jako że Komisja przyjęła, iż TOTAL SA i TOTAL FRANCE stanowiły jeden podmiot gospodarczy;
- naruszeniu zasad pewności prawa i dobrej administracji w związku z tym, że i) fakt przypisania spółce TOTAL SA odpowiedzialności za naruszenie, którego jakoby dopuściła się jej spółka zależna TOTAL FRANCE, opiera się na nowym kryterium; ii) Komisja nie dokonała oceny sytuacji indywidualnie w zależności od przypadku, tak jak wskazała, że to uczyni;
- nadużyciu władzy, ponieważ celem rozporządzenia nr 1/2003 jest ukaranie przedsiębiorstwa za naruszenie reguł konkurencji, a nie nałożenie na to przedsiębiorstwo kary w maksymalnym wymiarze, wklajając w to spółkę dominującą;
- naruszeniu zasady proporcjonalności, jako że ostateczna kwota grzywny nałożonej na skarżącą i na jej spółkę zależną jest całkowicie oderwana od wartości sprzedaży produktów objętych zarzucanym naruszeniem będącym przedmiotem decyzji;
- obniżenia grzywny, ponieważ ani waga, ani czas trwania zarzucanych praktyk nie były takie, jakie Komisja zamierza im przypisać, a prawo skarżącej do obrony zostało w istotny sposób naruszone.

**Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. —
Luksemburg przeciwko Komisji**

(Sprawa T-549/08)

(2009/C 44/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: M. Fisch, pełnomocnik i P. Kinsch, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 5383 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie zawieszenia płatności pośrednich z Europejskiego Funduszu Socjalnego (EFS) na rzecz jednolitego dokumentu planowania programów dotyczących wspólnotowych interwencji strukturalnych, wchodzącego w zakres Celu nr 3 w Wielkim Księstwie Luksemburga oraz decyzji Komisji C(2008) 5730 z dnia 6 października 2008 r. w sprawie zawieszenia płatności pośrednich z programu inicjatywy wspólnotowej dotyczącej zwalczania wszelkich form dyskryminacji i nierówności w związku z rynkiem pracy (EQUAL) w Wielkim Księstwie Luksemburga.

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty dotyczące:

- naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, w zakresie w jakim Komisja stwierdziła — podczas dwóch kontroli luksemburskiego systemu zarządzania i kontroli, przeprowadzonych przed okresem planowania programów — że ów system w dostatecznym stopniu gwarantuje przestrzeganie istniejących uregulowań i ogólnie przyjętych kryteriów dobrego zarządzania; tak więc dopiero podczas kontroli przeprowadzonej po zakończeniu rozpatrywanego okresu planowania programów Komisja doszła do niekorzystnych wniosków w odniesieniu do systemu zarządzania i kontroli;
- błędnej interpretacji przepisów wykonawczych stanowiących podstawę zaskarżonych decyzji (⁽¹⁾), które to przepisy — wbrew twierdzeniom Komisji — nie wykluczają tego by i) organ zarządzający i organ właściwy w sprawach płatności były częścią jednej struktury, a ii) krajowy organ zarządzający zgłaszał Komisji wydatki, które mogą wprawdzie budzić wątpliwości, jednakże nie zostają zakwalifikowane jako prawnie niedopuszczalne w chwili ich zgłoszenia;
- nieścisłości materialnej niektórych okoliczności faktycznych, na których oparto zaskarżone decyzje, dotyczących przechowywania akt przez organ zarządzający.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1) i rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63, s. 21).